

Halina Poświatowska

* * *

więc jesteś jesteś jesteś
daj niech sprawdzę
niech cię dotknę raz jeszcze dłonią i
ustami
niech w oczy spojrzę chociaż najmniej
wierzę
oślepiłm ze zdumienia oczom

jeszcze twój głos usłyszeć chcę
zapachem się zaciągnąć
pojąć cię raz na zawsze wszystkimi
zmysłami
i nigdy nie zrozumieć i ciągle na nowo
dochodzić prawdy pocałunkami

* * *

ten pocałunek
pachniał jak rozgryziona łądoga maku
czerwono posypał się z warg
zakwitł
w miękkim wgłębieniu dłoni
kiedy wspierałam się na palce
dzwonił
w dojrzałym polu
lecz wtedy
nie było już mnie
znikłam
w tym złotym pocałunku

* * *

wiedzą o nim
moje nabrzmiałe piersi
pocałunkiem obudzone o zmroku

ramię draśnięte
pamięć
drzemiąca w zagłębieniu dłoni

we wnętrzu moim
okwitł
jak kolczasty krzak głogu

zmarznięte ptaki
moich nocy
sfrunęły wszystkie
jedzą

* * *

ta miłość jest skazańcem
zasądzonym na śmierć
umrze
za krótkie dwa miesiące

na świecie jest przestrzeń i czas
odejdiesz ode mnie

na świecie jest niemoc i konieczność
nie zatrzymam cię
żadnym pocałunkiem

* * *

pytasz czemu pociąga mnie magia
liczb
liczbą wyrazić pragnę nieskończoność
mojej tęsknoty mojej miłości

chcę żeby zastygła w kryształach liczb
żeby dni ślizgały się po niej jak
po diamencie słońce

chcę żeby trwała nieskażona
mijaniem...

* * *

namiętność to jest to
o czym śpiewały skrzypce
zamknięte w ciemnym futerale
w dusznym
jak noc
wewnątrz łupiny światła
znaczone paznokciami gwiazd
ona żyje
w twoich słowach z ciepłego granatu
pachnie brzoskwinia
słońcem
schwytanym w zieloną sieć drzewa
dojrzała
przechylona nad spłowiałą trawą
cięży
ku moim dłoniom otwartym
a ja -- zamknięte usta
w obcym języku uczę
słowa -- ciasnego jak śmierć
miłość

* * *

pod drzewami - miłość
pośród ludzi - miłość
pośród deszczu
i w słońcu
odmieniałam pory roku
dokąd nie przyszła
teraz
jest tylko jedna pora roku
wiosna

* * *

kiedy umrę kochanie
gdy się ze słońcem rozstanę
i będę długim przedmiotem raczej
smutnym

czy mnie wtedy przygarniesz
ramionami ogarniesz
i naprawisz co popsuł los okrutny

często myślę o tobie
często piszę do ciebie
głupie listy - w nich miłość i uśmiech

potem w piecu je chowam
płomień skacze po słowach
nim spokojnie w popiele nie uśnie

patrzac w płomień kochanie
myślę - co się też stanie
z moim sercem miłości głodnym

a ty nie pozwól przecież
żebym umarła w świecie
który ciemny jest i kolor jest chłodny

* * *

jeśli zechcesz odejść ode mnie
nie zapominaj o uśmiechu
możesz zapomnieć kapelusza
rękawiczek notesu z ważnymi
adresami
czegokolwiek wreszcie - po co
musiałbyś wrócić
wracając niespodzianie zobaczysz
mnie we łzach
i nie odejdiesz

jeśli zechcesz pozostać
nie zapomnij o uśmiechu
wolno ci nie pamiętać daty moich
urodzin
ani miejsca naszego pierwszego
pocałunku
ani powodu naszej pierwszej sprzeczki
jeśli jednak chcesz zostać
nie czyń tego z westchnieniem
ale z uśmiechem

zostań

* * *

jestes powietrzem
ktore drzewa pieści
rekoma z błękitu
jestes skrzydłem ptaka
ktory nie trąca liści
płynie
jestes zachodnim słońcem
pełnym świtów
bajką ze słów które mówi się
westchnieniem
czym ty jesteś --
dla mnie -- świeżą wodą
wytrysła na skwarnej pustyni
sosną -- która cień daje
drżącą osiką -- która współczuje
dla zziębniętych -- słońcem
dla konających -- bogiem
ty -- rozbłysły w każdej gwiazdzie
której na imię miłość

* * *

Jestem Julią
mam lat 23
dotknęłam kiedyś miłości
miała smak gorzki
jak filiżanka ciemnej kawy
wzmogła
rytm serca
rozdrażniła
mój żywy organizm
rozkołysała zmysły

odeszła

Jestem Julią
na wysokim balkonie
zawisała
krzyczę wróć
wołam wróć
plamię
przygryzione wargi
barwą krwi

nie wróciła

Jestem Julią
mam lat tysiąc
żyję --

* * *

jak ogień trawi lekkie drzewo
tak ja oplatom twoje ciało
miękką i zwinną jak płomień

kochając ciebie delikatnie
rozniecam twoje myśli w płomień
mój żar ich zimną formę kradnie

dotknięcie moje jasne niebo
twych oczu zwięża w ciemny płomień
tak kocham cię kochając siebie

płomień powtarzam płomień płomień
kaleczy usta rani dłonie
i wszelki kształt pod złotem grzebie

* * *

ja jeszcze ciągle czekam na ciebie
a ty nie przychodzisz
a jeśli
to jesteś przejazdem na dwa dni
jak ten fizyk z Moskwy w niemodnym
kapeluszu
który uśmiechnął się od mnie
i zniknął na zakręcie białych szyn
nie próbowałam go zatrzymać
wiedziałam przecież
że to nie ty

czekam czekam wytrwale
tak lekko dotykają mnie dni
moja tęsknota jest tęsknota planet
zmarzłych tęskniących do słońca
a ty jesteś słońcem
które pozwala mi żyć
jest znowu wieczór
na dachach leży śnieg
wąskie wieże kościołów nakłuwają
niebo
i dni tak lekko biegną nie wiadomo
gdzie

* * *

jest cała ziemia samotności
i tylko jedna grudka Twojego
uśmiechu

jest całe morze samotności
twoja tkliwość nad nim jak zagubiony
ptak

jest całe niebo samotności
i tylko jeden w nim anioł
o skrzydłach nieważkich jak twoje
słowa

* * *

bez ciebie jak
bez uśmiechu
niebo pochmurnieje
słońce
wstaje tak wolno
przeciera oczy
zaspanymi dłońmi
dzień -

szepcem
modłę się do uśpionego nieba
o zwykły chleb miłości

* * *

bądź przy mnie blisko
bo tylko wtedy
nie jest mi zimno

chłód wieje z przestrzeni

kiedy myślę
jaka ona duża
i jaka ja
to mi trzeba
twoich dwóch ramion zamkniętych
dwóch promieni wszechświata

* * *

szukam cie w miękim futrze kota
w kroplach deszczu
w sztachetach
opierm sie o dobry plot
i zasnuta sloncem
- mucha w sieci pajecznej-
czekam

***

chcę pisać o tobie
twoim imieniem wesprzeć
skrzywiony płot
zmarzłą czereśnię
o twoich ustach
składać strofy wygięte
o twoich rzesach kłamać że
ciemne
chcę
twoje imię z gwiazdami zmieszać
z krwią
być w tobie
nie być z tobą
zniknąć
jak kropla deszczu którą
wchłonęła noc.

***

mam szczęście!
krzyczą dzieci
chwytając piłkę
z nurtów wody

a ono - na niebie świeci
roześmiane złotem - młode

wyciągnij rękę - zamknij
płonący krążek w pięści
i głośno - głośno krzyknij
- mam szczęście -

***

tęsknoty pisze się wiersze
z bolesnej

***

tak wiele serc ku tobie biegnie
że mógłbyś być
i najszczodrzej
słońcem pozłocić moją nędzę
spójrz - znowu się do ciebie modłę
o tkliwość

potężny
kto jeszcze tak w ciebie uwierzy
komu jeszcze będziesz tak
potrzebny
jak mnie

najuboższy
odarty ze świetności jak styczniowe
drzewo
płonący ze wstydu
w brunatnym ciele pnia
wysłuchaj
proszę o tkliwość

spuść na mnie łask krople słońce
ręce rozrzutne
i ciepło warg

***

nie miały więcej niż osiemnaście
lat
siostra przyniosła je rano
jeszcze ślepe
mgłą ubrane

w południe
miały już lat trzydzieści
szeroko otwierały złote oczy
rozpostarte liście
z trudem mieściły się w wazonie

przyszędł wieczór

